

Illustreret Familieblad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter

Nr. 40.

Illustreret Familieblad
udkommer hver Uge og kostet 1 Dollar
Dr. Mar, ufravigelig i Forstud

Den 7de Oktober 1893.

Illustreret Familieblad
afspredes af E. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

The P. Western
Jan 11

Øterjagt. Efter Tegning af F. Specht.

Solveig.

af

Annette Ihle.

(Eftertryk forbydes.)

(Dort.)

En Aar række er gaaet hen.

De oploste, kæmpejstne Gutter er vokset op til unge, kraftige Mænd, og Solveig er blevet en ung, smuk Pige.

Solveigs Fader, Kristian Svendsen, kom i sine yngre Aar som en driftig Spekulant fra Kristiania og nedsatte sig som Frihandler i den folkerige Bygd.

Nogle Aar senere kjøbte han Gaarden Lie og overtog tillige Skydsfeltet.

Da den dygtige, energiske Jomfru Mikkelsen efter flere Avisninger endelig besluttede at blive hans Hustru og flyttede over til Lie fra Sorrenskiverens, hvor hun i en Aar række havde konditioneret som Husjomfru, til Svendsen en kraftig Støtte, og med raske Skridt øgedes Velstanden i deres Hus.

Men i den lange Aar række, Svendsen havde været bosat i Bygden, havde han anstrengt sig for at vinde frem til en indflydelsesrig Plads i Bygdens kommunale som offentlige Anliggender.

Det syntede ham lidet, at han ved enhver Anledning lagde for Dagen sin udelte Interesse for Almuens Bel, eller at hans Navn altid prangede rundhaandet paa alle Kavalister.

Folk var blevet vant til at se al hans Offervillighed an med et noget mistænkelsigt Blif og gif helst af Bejen for hans Indblanden; thi han fandt have mere end nok med alle sin egne Spekulationer og Haandteringer, mens de.

Særlig ørgede det ham, at Thor Sandberg, den kantede, robuste Skiffelse, ledede Bygden som i en Snor.

Medens Thor Sandberg med sin nedarvede Rigdom, sin store Forførerlighed for alle gamle, nedarvede Skiffe, sin uendelige Nationalstolthed og umaadelige Selvbevidsthed ikke behøvede at krumme Lillefingeren for at blive becæret med de første Tillidsposter, maatte han, Svendsen, bide i det sure øble at se sig tilfidesat og vraket, han, som netop var Manden, der paa en ganske anderledes indsigtsfuld Maade fulde grejet op med disse træge Bønder, som gif Sneglegang og havde lidet Sjn paa Tidens Udvilting og Krav.

Rigtignok fandt han ikke, som den grundrige Sandberg, rose sig af sine store, rige Ahner. Han havde vært om sit Udspring fra de Små i Samfundet og havde ved egen Arbejdskraft og Energi svunget sig op jaaledes, at han nu havde vundet sig et sikrert Fodfeste. Men fulde ikke dette netop være Bevis for hans Dygtighed og Stabilitet.

Svendsen var umaadelig ørekjør. Men medens han vildt krummede Ryg for egen Øre, var han hard og stræng mod sine Undergivne, og der, hvor han havde Magten, til man ogsaa føle Trykket af den.

Med sin uforståede, villiestærke Hustru havde han havt mangen haard Øyst, før hun lærte at undkaste sig uden dog derfor at opgive sine egne Interesser og Meninger; men medens hun alt mere lærte at gaa af Bejen for sin Egteherres Hidsighed, gif hun Snigveje for at fremme sine egne Ønsker.

Hun var blevet saa vant til at høre denne idelige Klynen og Klage over daalige Tider, smaa Indtægter og pekuniære Tryk, medens hun paa sin praktiske Maade gjorde Overslag og fandt det modsatte ud. Saa trak hun paa sin Side det mest mulige af til en Haandskilling for sig selv, medens de saaledes gjenstig bedrog hinanden.

Eftersom Solveig voksede til, blev hun indviet i Moderens listige Maade at tage Faderen paa, for som hun sagde, at undgaa Scener.

Moderen var paa sin Bis ligesaa forfangelig som Faderen, og da hendes ældste Datter hurtig modnedes fra Barn til Kvinde, gif hun med mange ørgerrige Planer og Fremtidsforhaabninger for Solveig, medens hun med sin uwiselige Fremgangsmaade sloede Datterens moralske Sans og nærede hendes naturlige Forfængelighed.

Men der var en Sjæl i Hjemmet, som, om end ubemærket af menneskelige Øjne, øvede en gavnlig Indflydelse paa den unge, bortfjærente Pige og nærede de fine Livsspirer derinde i Hjertedybet, saa de ikke ganske blev kvalte mellem Ukrudtet, som saa rasft

og villigt fjød sin Bækst. Det var Solveigs Bedstemoder, Svendiens Moder, som nu tog Raadens Brod af sit Barns Haand og ukjendt og fremmed for Bygdens Folk levede sit fjulste Liv i stille Ydmighed for Gud og Mennesker.

Gammel og strobelig, som hun var, kjendte hun lidet til det rafsløse Liv, som herskede i hendes Sons Hus. Med Spinderoffen og Strikketojet at fordive Tiden med og med den grovstilede Bibel og Salmebog til det bedste Selskab, flod Dagen hen for den Gamle i det enlige Kammer, medens Laengjelen øgedes efter den Stund, da hun skulle blive overslyttet til Faderhuset med de mange Børrelser, hvor der saa vist var en dejlig Blads beredt for hende i Frelserens Samfund.

Her i dette enlige Kammer havde Solveig fra sine tidligste Barneaar fundet et stille, godt Tilflugtssted, naar de travle Mennesker derinde i Forældrenes urolige Hus ikke havde Tid til at agte paa en lidens Biges Træng til Selskab og Meddelsomhed af det Liv, som med saa mange forunderlige Tanker og Forrestillinger rørte sig inde i hendes lille Loftehoved.

Det var saa forfærdelig morsomt at sidde paa den vesle Skammelen og gestæftig farde Uid, medens Munden var fuld af Kandis eller Lafris, og medens Bedstemoder fortalte Eventyr baade om Nøffen og Havfruen, om Hulden og Risnen. Bedstemoder vidste ogsaa at fortelle saa mange underlige Historier om sin egen Barndom og Ungdom, og Solveig lyttede undrende; hun fandt ikke fac i sit lille Hoved, at den gamle, rynkede, jammenskrumpe Bedstemoder engang havde været akkurat sliig en lidens Pige som hende selv.

Men allerforunderligst var det, naar Bedstemoder fortalte om alle de smaa Guds Engle, som altid omgiver os Menneskebørn, om de dejlige, straalende Guds Engle, som saa glade og lykkelige vaage over de gode Børn, men som grædende flygte op til Himmelens fra de onde Mennesker, medens den sorte Engel fra Mørkets Rige indtager Pladsen. Da græder den trofaste Frelsermand over de arme Mennesker, som ikke fuldt ud vil give ham sit Hjerte og være Livets lykkelige og glade Børn.

Det var saa godt og trygt at sidde paa Bedstemoders Fang og betro hende alle sine barnlige Sorger, medens hun deltagende strog Taaren bort fra det blussende Barnefond med de stive Finger og hvidkede Trostens Ord ind i det lille, ulykkelige Barnehjerte.

Og naar Faderens vrede Stemme tordnede gjenem Huset, enten mod hende selv eller nogen af hendes Kjære, da fandt hun som en lidens opskremt fugl syge Ly i Bedstemoders stille Kammer, hvor det opvorte Barnefond fandt Deltagelse og Trost.

Det er Lørdag, og Konfirmanterne har for sidste Gang været hos Præsten, som alvorlig og indtrængende har lagt de Unge paa Sinde Morgendagens højtidstidens Stund, da de skal træde frem for Alters Fod og gjentage sit Daabsloft, fornede Pagten med sin Herre og Gud og love ham Trost til sit Livs sidste Stund.

Solveig havde gredt meget.

Gjennemildnet af de mange gode Ord og Formaninger vandrer hun langsomt hjemover med det faste Forfat gjennem hele sit Liv at blive Pagten tro og i Liv og Død at ville høre Herren til.

Medens hun gaar opfyldt af alle disse gode, velsignede Tanker, føler hun Træng til at meddele sig til nogen, som kan forstå hende, og uviskærlig børjer hun ind paa Venvejen, som fører forbi Trygves Hjem.

Birkely er en lidens, uanselig Gaard, som oprindeligt har været Husmandsplads under Lie, men som Halvor Halvorsen har kjøbt ind sammen med adskillige Skovteige og uryddig Mark, og i Nærenes Løb har han oparbejdet sin Gaard til et lidet Mønsterbrug.

Solveig straar langsomt over Gaardspladsen, gaar forbi den lille uanselige Hovedbygning med de lave Binduer, hvor en Rigdom af blomstrende Botteplanter pranger, en stor Puddel, som dovent strakte sig foran Husdøren og nød sin Middagskvil, springer logrende mod hende; thi de er gode Venner disse to fra de tidligste Barneaar.

Ellers er alt saa stille og tynt, de Gamle tager sig vel en Middagslur, og Trygve er antagelig deroppe ved Kvaernbruget.

Med Hundens i Hælene paa sig vandler hun videre, men standser nu og da lige som twiblaadig og i Tanker.

Lige derned ved den brede, stille rindevende Elv ligger en lidens Baad optrukket paa den hvide Sand.

Der har Solveig, saalangt hun kan mindes tilbage, havt sin ypperligste Tumleplads, især naar hun og Trygve var alene om Baadenude paa det spejklare Vand. Det blev altid mere Støj og Bildstab, naar Harald var med, og saa kunde han ikke sidde paa Krogen.

Forresten var det morsomt at have Harald med ogsaa; Trygve var nu altid saa forsøkkelig fornægtig han, og det var saa løjerligt at tirre Harald og faa ham hidtil.

Forresten var Forholdet blevet betydelig forandret efterat Gutterne var blevne voksne og havde begyndt at gaa hver sin Vej.

Harald, som i de sidste Aar havde været i Kristiania og løst til Artium og allersidst paa Landbrugsskole, var blevet saa fin og fornem i sit Vejen og sogte sjeldent sin gamle Legefammerat Trygve, medens han derimod troelig sogte hendes Selskab. Skjont han ungetil havde taget sig svært op, var dog Trygve den fornemste alligevel. Han var altid god og trofast han, hverken hidtil eller lunefuld, medens Harald — — —

Hun gif og plukkede sig en lidens Buet af Forlemmigejer ved Bredden af den lille lyftigt brusende Elv, som i Stormløb styrte nedad. Hjelvæggen og ustandelig sang sin brummende Bas, medens den med sin aldrig svigtede Kraft flyngede Halvorsens Mollejhul rundt og gav ham stædig en alt sikrere Indtægtskilde.

Denne Elv dannede Skillet mellem de to i Storrelse som Udseende saa ulige Gaarde, Birkely og Lie.

Deroppe i Kanten af den slanke Birke und med sine brede, skyggefulde Spadsergange mellem det flojs, bløde Grønvoer er Solveigs smukke, lysmalede Hjem, som hver Sommer bliver mere forskjønnet medens flere og flere Sommergæster logger sig ind paa dette sunde Sommerhjem med dets rene, friske Luft og dets herlige Udsigt over den vide, fagre Dal.

Og derborte mellem store Bidder af opdyrkede Jord og med en mægtig Granstov i Baggrunden hævende sig opover Asryggen, ligger Berg, Harald Sandbergs anseelige Hjem.

Nu spiller Solstraalerne saa smukt i en Røfe af Binduer i den store hvidmalede Hovedbygning og legger en varm Glod over Trægrupperne i Haven, som med sine smukke Anlæg straanner langsomt nedover fra Huset.

Solveig stryger Lommekældet over det blusende Ansigt, og et stille Suf trænger sig frem fra hendes Bryst.

Hun fulde saa gjerne ville træffe Trygve nu og tale med ham om alt det gode, som rører sig derinde i det forborgne Hjertedyb.

Men nu er det blevet som Synd dette ogsaa at omgaas ham frit og fortroligt; thi Forældrene har negtet hende længere at pleje dette fortrolig Barnevæstab, som ikke passer sig for hende nu, hun er en voksen Pige.

Men det strænge Forbud lægger netop en hærlig Fortryllelse over Samværet med den gamle Legefammerat nu, hun ligesom maa stjæle sig til disse saa lykkelige Stunder.

I dag føler hun imidlertid en forunderlig Uro og Frygt for at handle mod Forældrenes Bud, og det var vel bedst, at hun gif lige hjem.

Men ingen fandt negte hende at gaa Venvejen, som fører lige forbi Halvorsens Mølle.

Med raske Skridt gaar hun opover Bakken.

Der staar Trygve ude paa Stentrappen overdrysset med Melstov og skyggende med Hauden for Øjnene.

Hun forstaar, at han taler til hende og ier Smilet, men Møllestenenes og Fossens forenede Tur overdover fuldstændig hans Stemme.

Saa springer hun rasft opover Trappen og staar ved hans Side.

„Sagde Du noget, Trygve?“

„Ja, jeg gjorde det; men Du gif saa hurtigt og jeg tænkte, Du hastede med at komme hjem idag.

„Huf, hvor varmt det er,“ hun viftede sig med Lommekældet, da hun sprang nedover Trappen igjen.

"Nej, hvor Du tiler aften," sagde han og drog hende, som hun gif over den smale Bro, der forte over den dybe stumme Fos, hvorover Benstien gif til Lie.

Lige ved denne Sti havde Trygves Fader rejst en Børn for Børnene, allerede da Solveig var saa lidt, at Trygve af al Magt maatte træffe og drage i den lille tykke Pige, for han sik hende anbragt oppe paa Sædet.

Benstien fra Møllen op mod Lie flyngede sig mellem Bidjer og vilde Rosenuste, og herfra var en herlig Udsigt over den smilende Dal med sine mange anselige Gaarde og de smukke Hjelde, der hævede sig i Baggrunden med sine Kontorer skarpt tegnede mod det dybblaas Himmelhøvsl.

"Ja, jeg maa sandelig puste lidt ud i denne Varme," sagde Solveig, sank ned paa Bænken med et Lettelsens Suk og begyndte at bryde lyserøde Rosknopper af Hækken lige ved sig.

"Ja, Barmen er rigtig kommen i Bejret med engang," svarede Trygve, og idet han satte sig ved siden af hende, strog han Tingrene gennem det tykke pudrede Haar, saa Mælet fag.

"Jæ, Du sidder og meler mig ogsaa til!" og hun flyttede ud paa Kanten af Bænken.

"Omførladelse," sagde han leende og flyttede sig til den modsatte Kant.

Han sad og flyttede bort paa hende, medens hun ivrig ordnede Bækken i sin Haand.

Det var svært saa alvorlig Solveig var idag; og medens hans Blit hvilede paa hende, lagde Alvoret sig ogsaa over hans Ansigt.

"Imorgen bliver Du konfirmeret Solveig, da er Du voksen Pige."

"Ja, imorgen skal jeg gjentage mit Daabsloft," og hun sendte ham et hæftigt Blit.

"Det er et alvorligt Loft."

"Ja, det er det; men det er mit faste Forhæft at holde det. — Man kan vel holde Daabsloftet, naar man bare har en redelig Billie —" og hun stirrede grundende frem for sig.

"Ja, det er vel saa det. — Men det er nof lætere sagt end gjort; det er saa mange Ting, der træder den, som er ung og livsglad."

"Hjære, man kan da vel være glad, fordi om man vil være et Guds Barn."

"Ja, det er sikkert nok. — Men der kan komme saa mangt og meget, som vil drage Hjertet bort fra Gud."

"Du tror aldri, at jeg kan være stærk Du, Ingve."

"Jeg tror nok, at Du har Billien — men" —

"Men, — Du kan gjerne fuldføre Sætningen, ut var vel ikke saa synderligt opmuntrende, tænker

"Ja, som man tager det, det var ikke Meningen at saare Dig, Solveig, vi ved nok fra Børnedommen vor, at af os selv kan vi slet intet gjøre."

"Ja, det ved nok jeg ogsaa det —"

"Det er ikke netop godt at være for træng paa

"Du kan ligesaa godt sige det bent ud, Trygve; du mener, at jeg har en let Karakter, ja det mener

"og Forargelsens Caarer stod i Øjnene.

"Ja, jeg trænger nok at lære selv jeg — men

"har let for at skifte Sind imellem, Solveig,"

"bankede og struede, struede og bankede, men Bar-

"ja, at hun sad og kjæmpede med Graaden.

"Hjære, Du maa ikke være fornærmet paa mig,

"ved nok, hvor hjær Du er mig."

"Nej, Trygve, jeg er ikke fornærmet paa Dig

"— Du forstaar ikke, hvor lykkelig Du er Du,

"har slike Forældre. Hjemme hos os er der

"som bryder sig om det aandelige — uden

"stemoder da, men hun er saa gammel, at hun

"kan gaar i Barndommen nu. — Du maa nok

"jeg ofte har tænkt paa det nu, medens jeg har

"for Præsten."

"Ja, jeg forstaar nok det, Solveig, jeg har et

"hjem jeg, det er sikkert."

"Men Solveig tænkte paa, hvorledes hendes egen

"fremstillede dette Hjem for hende — bare sligt

"hverdagsstel, og Gunhild og dem allefam-

men som for simple til Omgangsvänner for hende. Den tjære Gunhild, slig en prægtig, fintfølende Kone, som alle, der kendte hende, maatte holde af og se op til.

De sad begge tause opfyldt af sine egne Tanker. "Det var noget, jeg saa gjerne vilde bede Dig om, Trygve."

Der laa slig en varm Klang i Ordene, og han flyttede sig uviskaalig bort til hende.

"Du ved, jeg gjerne vil gjøre, hvad det skal være for Dig, Solveig."

"Ja, det tror jeg nof. Du har bestandig været saa snil mod mig Du, Trygve."

En Taare ruldede nedad hendes Kind, og han greb hendes Haand og holdt den fast i sin.

"Du ved, der er mangt og meget som gjør, at vi ikke kan være slig sammen som før."

"Ja, det forstaar jeg, Solveig."

"Men Du ved, at Du er min allerbedste Ven."

"Og Du min, Solveig" — han sogte forgjæves at se hende ind i det nedslagne Blit.

"Skal vi love hinanden, at vi bestandig, hvad der end kan komme, skal være ligesaa gode Venner, som vi har været — lige fra vi som smaa Børn sad sammen paa Bænken her — vil Du det, Trygve?" og hun saa fast og spørgende ind i hans Øjne.

"Det Lovste skal blive let at holde for mig, Solveig," og han trykkede hendes Haand end fastere i sin — "men for Dig kan komme mangt og meget."

"Kæreste, hvad mener Du med det?"

"Ja, jeg kan ikke saa lige sige det heller, Du er ung og vækter."

"Vigt fan!"

"Baade din Fader og Mødre har store Tanker om Dig og vil fremfor alt, at Du skal blive stor og fornem i Verden."

Hun gjorde en utaalmelig Bevægelse og forsøgte at drage Haanden til sig.

"Og saa ved Du, at Folkene i Birkely er for simple for Dig."

"Nej, det ved jeg ikke, for mig har aldrig nogen af dem været for simple," svarede hun heftig.

"Men Forældrene dine, Solveig — de vil vist aldrig" — han standsede pludselig og slap hendes Haand, og saa rejste han sig purpurroed op fra Bænken.

Pludselig og overvældende stod deres Forhold klart for ham.

Nu vidste han, at Solveig, hans lille Veninde, var bleven en voksen Kvind, og at han elskede hende højere end alt i Verden.

Og Solveig —

Da han sad der med hendes Haand fast trykket i sin, som om han aldrig mere vilde slippe den, droges hendes Hjerte med uimodstaaelig Magt til ham, som altid havde været hendes Kæreste Ven, men som hendes egne Forældre nu vilde lære hende at se ned paa som en, der stod saa langt under hende, medens de altid før saa ganske havde overladt hende til hans Selstab og Omsorg.

Nu stod hun ved hans Side med taarefyldte Øjne og med en indersig Længsel efter at kunne sige ham, at om end Fader og Mødre og alle Mennesker vilde twinge hende bort fra ham — ham holdt hun dog af som af ingen, ingen anden.

Saa tog Trygve hendes Haand og saa hende fast ind i Øjet, "Gud velfigne Morgendagen for Dig, Solveig," sagde han stille.

"Tak for det, Trygve!" og saa vendte hun rasft om og sprang opover Benstien, saa Smaastenene trillede nedover efter hende.

Trygve stod og saa efter hende, indtil hun vendte sig om og nikkede nedover til ham.

Saa gif han hurtig over Broen og ind i Møllen.

(Fort.)

Hold Dig vaagen!

Hold Dig vaagen, staa ej stille,
Brug de Evner, Gud Dig gav,
Husk, at Tidens Vover trille
Imod Evighedens Hav!

Lær din haarde Villie bøje
Gjerne efter andres Sind;
Hav Taalmodighed for Øje,
Luk ej onde Magter ind!

Lad det Himmelfrø rodfæste,
Som Gud i din Sjæl har lagt;
Hegn det, plej det paa det bedste,
For dets Opvækst, vær paa Vagt!

Da skal det med Tiden blive
Til et stort og løvfuldt Træ,
Som for Sol kan Skygge give
Og mod Regn og Storme Læ.

Du af det en Bro skal bygge,
Som engang kan Himlen naa;
Der Du først den rette Lykke
I Fuldkommenhed vil faa.

Klitgaarden.

Af "p".

(forts.)

Kristen Høj — det opdagede snart de tre Skiftelser oppe paa Storeklit, der stod støttede til Korsbjælken og stiggede med Haanden over Øjnene. Sidst knugede Hænderne mod Brystet, naar Bølgerne stundom slog over hendes Husbond, men Else var stolt og glad beveget.

Linen fastedes ud; dennegang naaede den, blev greben og surret fast omkring Stumpen af Stormesten. — En lidet Stunds Spænding — og Redningsstolen med den første af de mange forkommne Mennesker, der fulde reddes, blev halet iland og den Reddede overgivet i deltagende, hjælpende Hænder. Gang efter Gang gif den ud; thi der var mange Passagerer og Matroser ombord.

Kaptejnen Hustru og unge Datter var med og bragtes i bevidstlös Tilstand ind i Klitgaarden, hvor Kvinderne sit travlt med at bringe dem tillive og hde dem al mulig hjærlig Pleje.

Kristen Højs Hænder begyndte at blive stive og trætte — Habet begyndte at gaa højere igjen, og Kæden maatte træffes lidt længere tilbage.

Man raabte til Kristen Høj om Aflossning; men han svarede, at han kunde holde ud lidt endnu.

I næste Øjeblik kom en ny, vældig Bølge, brefede Linen og rev alt, hvorved den kunde fæstes, bort fra Decket.

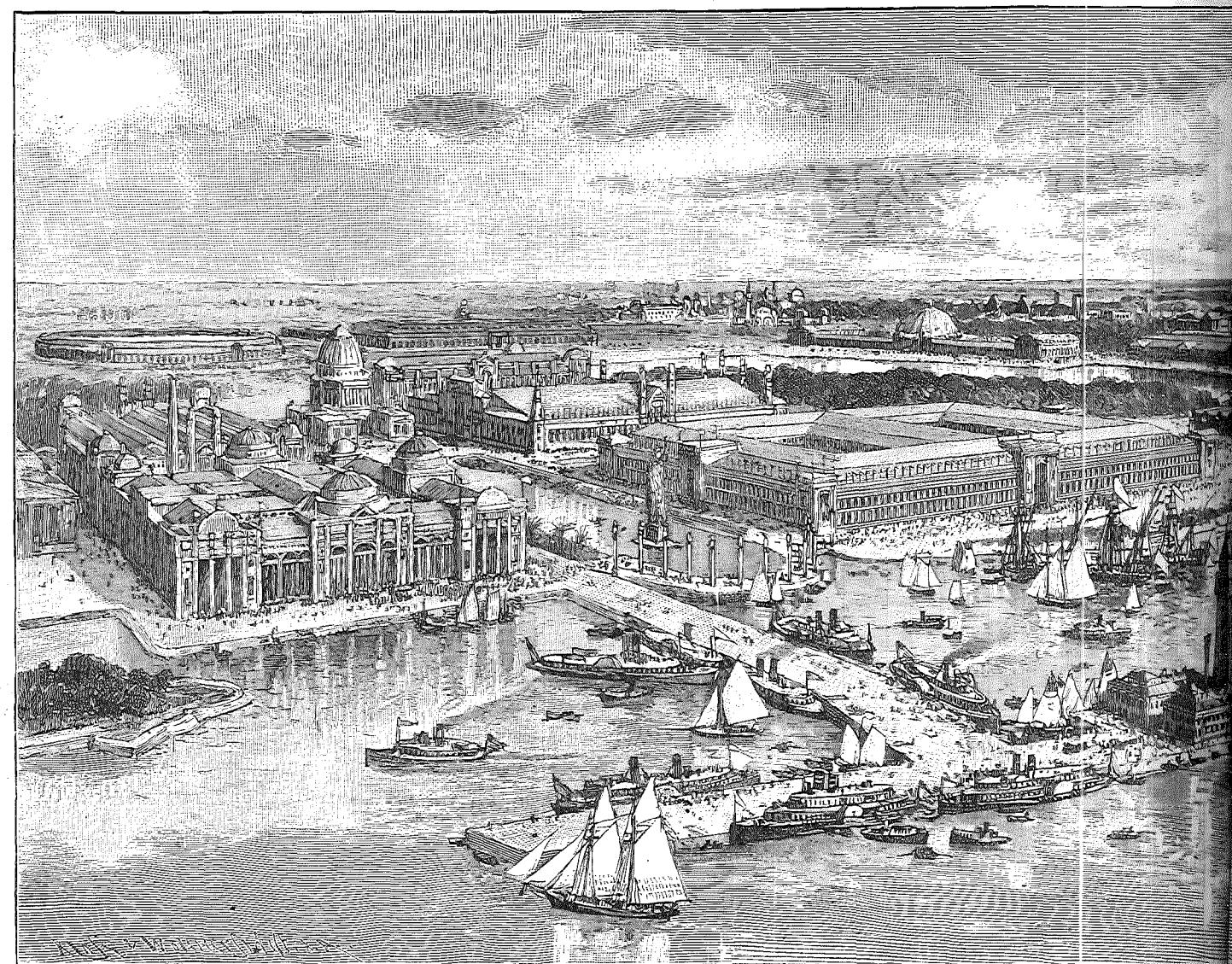
Forbindelsen med de Skibbrudne var afbrudt; et Veraab lod fra Strandbredden og besvaredes af et Angstraab derude fra.

Endnu var Kaptejnen og Halvdelen af Mandskabet ombord.

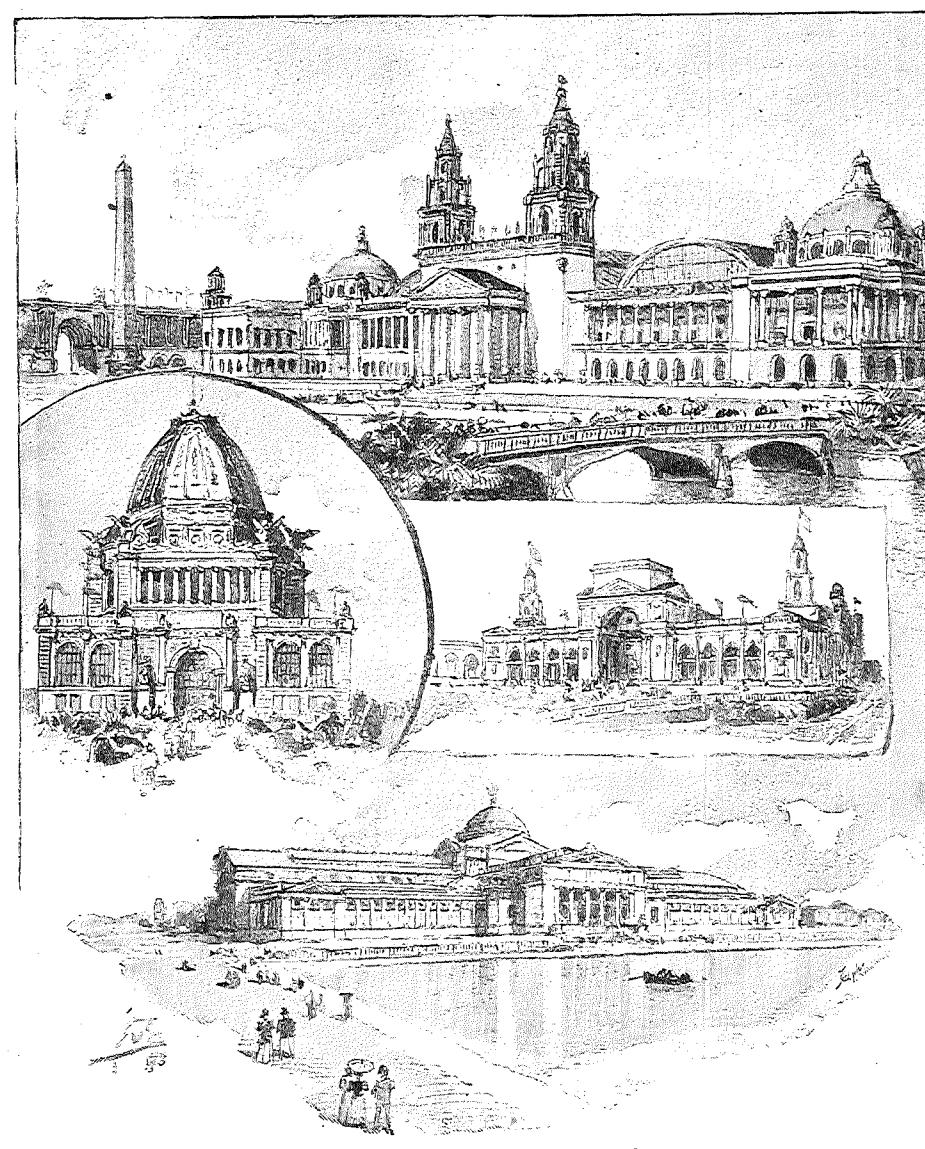
Der gif en lang Ventetime, saa kom Redningsbaaden kjørt paa en lang Bogn, forspændt med 8 kraftige Heste, der dog havde Møje med at arbejde sig frem gennem det dybe Sand. — Der blev holdt en Raadslagning om, hvorvidt det var muligt at naa ud gennem Brændingen, eller det kun var at gaa ud til den visse Død.

Blandt dem, der stemte for et Forsøg, var atter Kristen Høj, og han var ogsaa den første til at tilbyde sin Hjælp.

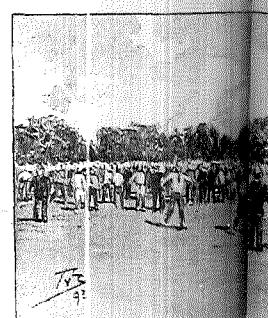
Det var et vovbeligt Foretagende; men det lykkes, og da Kaptejnen med de sidste Matroser kom iland, blandedes et Jubelraab med Havets Brummen.

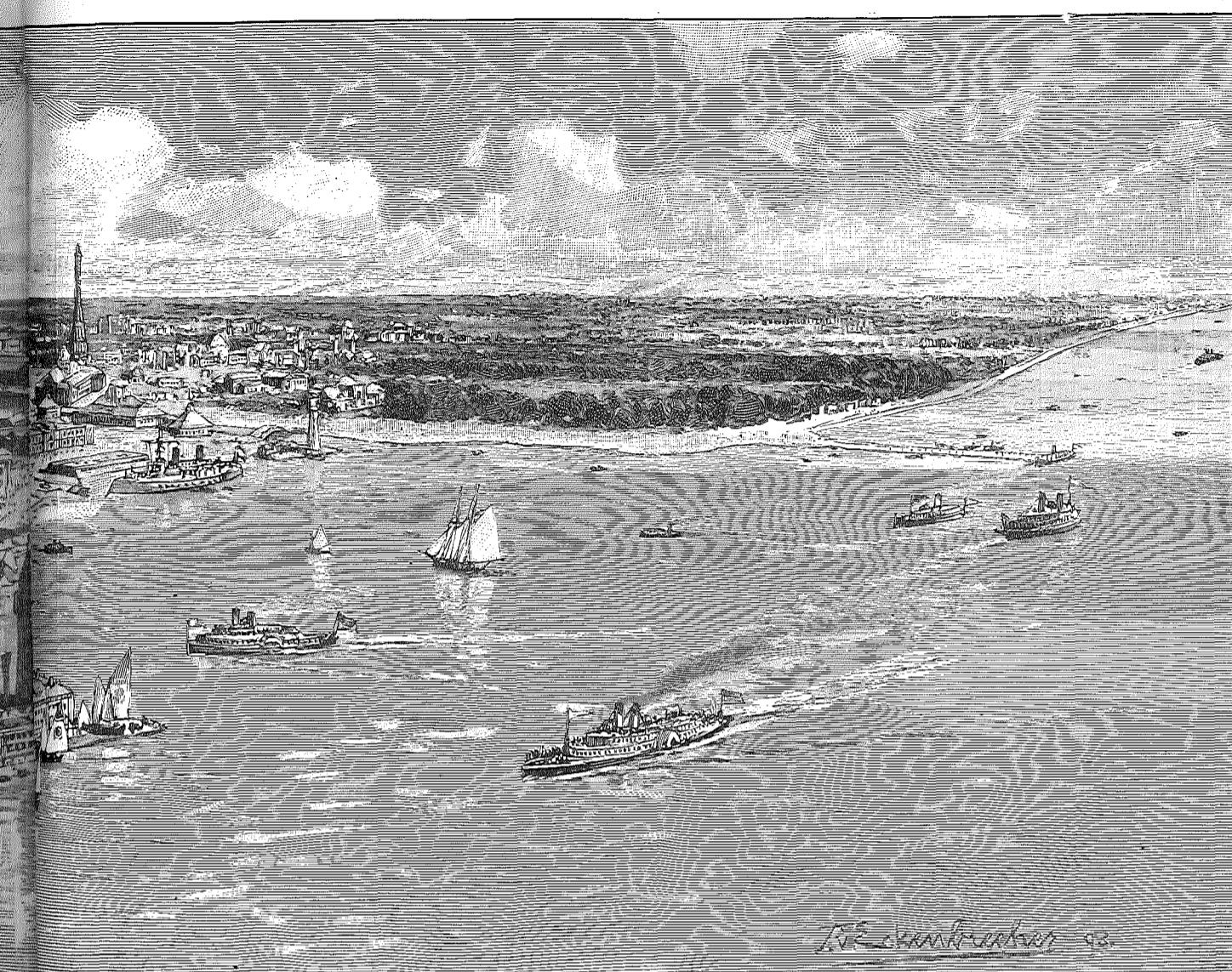
Fugleperspektiv

Verdensudstillingens Palader.

Fra Verden

Kunstvægndstillingen.

Jorken.

Kunstvægndstillingen i Chicago.

Ved Hæien.

Da Kristen Høj udsmidde saa ned paa Bænken ved Bordenden derhjemme, glemte Else aldeles de Fremmede, hjalp ham de tunge Støvler af og de drivvaade Klæder, nede ham det skumende, hede Øl paa og satte Mad frem for ham; alle hendes Tanker var optagne af Faderen. Havde ikke han været, laa maafe neppe jaamange af de Skibbrudne nu trygt omkring i Sjælverhysterne, men i den vaade, fulde Grav derude. Kaptein Richard havde ogsaa i mange Paahør kaldt ham den Modigste blandt de Modige.

Det var et usædvanligt Liv, der rørte sig paa den stille Øyst i de Dage. De mange Skibbrudne sagte ud af de snevre Boliger og samtaaledes i smaa Hobe om de overstaade Besværligheder med de mange Rygsgerrige, der løffedes hid og udtalte deres Beundring over den sterke, stolte Damper, som Brændingen endnu ikke havde formaat at splitte ad. Forstaven var boret dybt ned i Revlen, medens Bagstaven ragede højt op over Vandet. Snart rejste dog de fleste hjem over Land og spredtes til alle Kanter. Det blev ogsaa for kostbart at dwale længe; thi Vesterhjeden ved nok at benytte sig af Lejligheden, og en lidt Haandsrækning maatte ofte betales dyrt. Saalænge de Søfarende var i Nød og Fare, var Hjerterne varme og eget Liv fattede uden Betenkning paa Spil; men saa snart de Skibbrudne var i Sikkerhed, kom Befolningens Begjærlighed frem. Det var jo ogsaa Habet, de skulle leve af paa alle Maader; dog gaves der ikke saa Undtagelser — vi vide, at Ejeren af Slitgaarden var en af disse.

Kaptein Richard blev tilbage hos sin Hustru og trettenårige Datter, der begge var angrebne af stærk Forkjølelse, som hos lille Thyra gif over til en Gigtfeber, der truede med at blive langvarig. Kaptejnens havde mange Ting at ordne for at støffe god og hjælp til at bringe Skibet slot, hvad han støttet haabede vilde lykkes; det skulle da bugseres i Havn og ifstadsættes; men det meste af Winteren visle rimeligvis hengaa dermed.

Solskin og efter mørke Skyer.

Else var saa glad og let i Sind; hun forstod af Faderens rolige Bæsen, at Virgittes Formaninger, endnu frugtede, og at Fristelserne ingen Magt havde over ham i denne Tid. Alt gif saa let, og glade Sange lod igjen fra hendes Læber.

Solen blev noget forsømt; men det var umuligt for Sidsel at overkomme baade Huset og de Syges Pleje.

Det ene Gjæsteværelse ved Storstuen beboede Kaptejnens, det andet hans Frue og Thyra. Else laa udenfor i Storstuen paa en Lejbænk og sov saa let, at den mindste Lyd indefra vækkede hende, og straks var hun derinde for at rette ved Thyras Leje eller gaa Fruen tilhaande; hun opfattede ogsaa saa hurtigt, at Kanel i The og Løg i Suppen var ingen Delikatesse for de Fremmede.

Alt den venlige Omhu, som bevistes Kaptejnens, gjorde de uwante og tarvelige Forhold helt behagelige. Sidsel var jo en Mester i at holde Huset rent og probert, og snart spiste baade Fruen og Thyra med stor Appetit af de tarvelige Retter. Thyra var snart oppe det meste af Dagen og ved sit gamle, gode Humør. Den blonde, blaasjede Pige var en Modjetning til Else, ikke nær saa moden og udviklet, stjært i Aar ældre; men de sluttede sig hurtigt til hinanden. Else lært Thyra sine smukke Sange, og denne fortalte saa igjen om den store Hovedstad og den brogede Menneskevrimmel derinde. Sprogets Vansteligheder kom de over med stor Munterhed. Naar Kaptejnens saa de to Børn sidde med Armen om hinandens Hals, lagde han ofte sin brede, kraftige Haand med et let Tryk paa Elses Hoved. Denne aabne og ligefremme Mand havde et skarpt Øje for, hvad baade Store og Småa duede til; ofte iagttagt han ubemærket Elses utrættelige Udholdenhed i at tjene og hjælpe, men ogsaa hendes altfor store Folkomhed, der ikke ret syntes at passe i disse Forhold.

Den milde og venlige Kaptejnsfrue begyndte at tale om Afrejse, da hun nødigt vilde volde Slitgaardens Beboere længere Ulejlighed og Besvær; men Lægen forbod paa det bestemteste den lange Rejse, for Thyra var kommen mere til Kræfter, og den blev da foreløbig udsat.

Medens alt gif saa fredeligt og godt i Slitgaardens, begyndte mørke Skyer at trække op igjen. Misundelsens onde Land begyndte at pusle sin Gift ind

i adskillige af Kystboernes Sjæle. Avisen havde bragt en Beretning om Skibbrudet, og Kristen Højs Navn var bleven nævnt frem for andres med megen Ros; hans Hjem var jo ogsaa bleven foretruffet til Op hold for Kaptejnens Familie; man beregnede den store Indtegt, det vilde støffe ham, og spurgte, hvorfor Strandfogden ikke havde anvist en af de andre Gaarde eller Kjøbmandens Bolig, der dog mente at være lige saa fin? Og hvorfor for Strandfogden vel saa stængt frem mod jaamange, fordi de „strænede“, medens han — man vilde ingen anklage — men den og den havde dog ogsaa træft Kristen Høj paa Steder, hvor han intet havde at gjøre.

Saadan gif Snakken og dertil kom saa Rytget om en natlig Førde paa Store-Hlit med mange Tilfæltinger, Virgittes Forton o. s. v.

Men hvor var dog dette Rytget kommet fra? Virgitte hørte det med Bekymring og anede, hvad der ogsaa var Tilfældet, at Strandfogdens Kone, da hun imellemmede Døren haardt i, var bleven staende som en Lurer og senere havde udbredt Sladderen.

Omsider naaede den Kristen Højs Dre og samlede mørke Skyer paa hans Bande; han opsgot Virgitte og frævede at kjende den hele Sandhed, den han sit, fun med det Forlangende, at han intet maatte sige til Barnet, der havde gjort alt i Angst for, at Strandfogden skulle finde Gjemmestedet. — Han sagde heller intet til Else, men undgik hende og slog Øjet ned for hendes Blif. Det pinte og nagede ham, at hans Undling kjendte hans hemmelige Beje; men Skamfuldheden blandedes med Brede og Forbitrelse mod Barnet. Hun sit herefter fun vrede Miner og forte og knubbede Ord; intet funde hun gjøre tilpas, og allevegne var hun wejen for ham.

Ø! hvor det svæd og gjorde ondt i Elses bløde Hjerte. Sangen forstummede, og de smertelige Træk kom atter tilsyne omkring Munden. I Skolen mærkede hun Skofer og Hentydninger — under Fruen blev hun adspurgt om der var smuk Udsgift fra Store-Hlit om Natten? om hun ikke havde brændt sine Finger deroppe eller forkjølet sig? osv. osv. Hestigheden løb af med Else; hun bad Spørgerne pasje sig selv, ja tildelte endog den, der lod haanende Stringer falde om Faderen, et varmt Drefigen, der skaffede hende selv en stræng Tilrettevisning af Lærerinden og en stemm Anmærkning i Karakterbogen.

Det var mørke, tunge Dage for den stakkels Else. — Den lille Øase i Orkenen, Virgittes Hjem, var da hendes bedste Trost. Der sad hun paa Skammelen ved Virgittes Fodder, medens hun lyttede til de milde, kvægende Ord, der kom fra den gamle Piges Læber. Hun pegede paa ham, der tog Børnene i Havn, hvis Fodspor drypper af Vesligelse, og som dog ikke havde det, hvortil han funde hælde sit Hoved. Skulde Faderen i Himmelten, der havde elsket Verden saa, at han havde givet den sin enebarne Søn, skulle han ikke give os med ham alle vort Hjertes Begjærligher? Jo, visseelig.

„Til sin Tid, hører Du, Else: til sin Tid! — Vi maa bare holde os ganfe nær til ham og hænge ved ham i Tro og i Bon!“

Efter saadanne smaa Besøg blev Else roligere og taalmodigere; men hendes Gang var tung og træt, og der var et Slør over de klare Øjne. Fru Richard og Thyra frygtede, at Else var syg af Overanstrenge og vidste ikke, hvor godt de vilde gjøre det for hende; Moderen suffede — Grunden var ikke længere stjært for hende.

Kaptejnens havde været meget optaget af Arbejdet nede ved Skibet, havt mange Skriverier og kom nu hjem efter en lidt Rejse, paa hvilken det var lykkedes ham at slutte Aftord med en Bugserdamper. Hans Hustru meddelte ham sin Bekymring for Else, men han mærkede snart, at det ikke var Legemet, men Sjælen, der var syg, han stavede og lagde sammen af en og anden String, han havde hørt, og sit fuld Bished en Aftenstund, da han gif igjennem Storstuen for at gaa ind i sin Hustrus og Datters Bærelse. Else sad med sine Skolebøger ved Bordet. Hovedet var sunket ned paa de forslagte Arme, og hun sov. Han stod og betrakte hende, da Døren til Storstuen blev reben op, og Kristen Høj stormede ind med blussende, ophidset Aslyn. Med usikre Trin nærmede han sig Else, der forstørret vaagnede op og uviskaarligt udbrod: „Men Far, dog!“

„Hvad figer Du, din Skars Unge?“ brølede han, „gjør Du Mar ad din Fader? stikker Du din Næse i hans Sager? hidser Du Strandfogden paa ham — hvad?“

Else saa paa Kaptejnens, og der undslap hende et øngstligt: „Thys, Far!“

Kristen Høj knyttede Næven: „thysjer Du paa din Fader, Du? jeg skal lære Dig!“ Han hævede Haanden til Slag, men Kaptejnens traadte ræft imellem og fastede sit Blif saa fast og bestemt paa den ophidsede Mand, at de omfagde Sandser begyndte at flares, han stirrede et øjeblik paa den rolige Skiffelse, der dækkede Else, stammede nogle usammenhængende Ord og vaktele ud af Døren.

En dyb Skamrødme lagde sig over Elses Kind; hun højede Hovedet og hjulte Ansigtet i sine Hænder, idet hun hvissede: „o, at Kaptejnens skulde se Fader saa; Kaptejnens maa tro, han har aldrig været saadan før, aldrig!“

Kaptejnens lagde Haanden mildt beroligende paa hendes Hoved: „Feg tror Dig, Barn, jeg tror Dig og har for seet mangen brav Mand buffe under for Fristelsen — alle tilhobe falde vi, derhjem Herren ikke bevarer os — men gaa nu til Hvile!“

Hun gif træt til Sjæl og Legeme og laa længe og grundede paa Kaptejnens Ord: „Alle tilhobe falde vi, derhjem Herren ikke bevarer os!“ Men vilde da Herren ikke bevere Fader? og var det ikke netop det, som Virgitte lært hende at bede om? — Jo, jo, men hvad var det Virgitte ogsaa sagde: vi maatte hænge ved ham — og tro ham. Vilde Fader da ikke det? „Hænge ved ham, tro ham“. Else gengang Ordene til hun udmattet faldt i Sovn.

Kaptejnens gif ind til sin Hustru, og de to talte længe sammen.

Hvad Kaptejnens og hans Hustru havde talt om.

Næste Dag opsgot Fru Richard Husmoderen og bad hende om en Samtale. Sidsel forlod forundret sit Arbejde; men endnu mere forundret blev hun, da Fruen lidt tøvende spurgte hende, om hun troede, at hun kunde undvære Else; og om hun mente, hendes Mand vilde give sit Samtykke til, at Else rejste med dem til Hovedstaden. Hun skulde blive betragtet som Thyras Plejeøster, delte Undervisning og alt med hende og blive væget over som en betroet Skat.

Sidsel kunde intet svare. Det kom altfor overvældende og forunderligt; hun maatte tale med sin Mand og Virgitte.

Da Kristen Høj havde sovet Rusen ud og endrede, hvad der var skeet Aftenen forud, følte han sig rigtig stamfuld. Det nyttede ikke, at han undsildte sig for sig selv ned, at han var bleven drillet og haanet over al Maade inde hos Kjøbmanden, at man havde løftet ham til at drifte, og at han hude drukket bare for at sluffe sin Ergrelse, — han jølte sig lige forpint og ulykkelig, og end mere blev han det, da Sidsel fremkom med Fru Richards Begjæring.

Han svarede ikke, men gif flere Timer inde i Kletterne og spurgte sig selv, om han ikke havde fortjent, at man tog Barnet fra ham, det Barn, som han elskede saa højt og dog pinte og plagede. Samvittigheden var begyndt at vaagne — jo, han havde fortjent det. Men han havde ikke Kraft til at gaa hjem og sige det til dem derhjemme, sige at det skulle blive ganfe anderledes herefter og — saa gif han hjem og sagde, at det var vel bedst, Else rejste, det kunde vel blive til hendes Lykke, og den vilde han ikke forhindre.

Og Virgitte? Hun følte det som et Fingerpeg fra Herren netop i denne Stund, da Bølgerne slog sammen over det stakkels Barns Hoved; hendes Hjerte blødte, men hun gjorde sig stærk og sagde til den grædende Møder: „det maa se, det er sikkert Herrens Willie; men sig dem, at de maa ikke beholde hende bestandigt?“

Ingen havde Mod til at sige det til Else; saa tog Kaptejnens hende til sig paa sit Bærelse, og hvordan han sit sagt det, sit ingen at vide. Da Else kom ud, var hun meget bleg, men meget rolig og og sagde, at naar de alle sammen mente, at det var det bedste, saa var det vel ogsaa det. Der var maa ikke nok en bitter Klang i Tonen, da hun spurte: „Naar skal vi saa rejse; det maa vel høst være suar?“ Kaptejnens mente ogsaa, at det høst maatte være suar; Virgittes var mildt, og Thyra nu stærk nok; han drev paa Afrejßen, sjælt han endnu ikke selv kunde følge med og var saare tilfreds med at give sin Datter en saadan Plejeøster, der i hans Tanke stod højt over

de smaa pjattede og pyntede kjøbenhavnske Veninder. Thyra jublede og passiarede livligere end nogensinde før om, hvordan hun nok skulle faa Else raff og glad igjen, naar først Afsfeden var overstaataet. Intet formaaede dog at filtrække sig Elses Opmerksamhed under Rejsen — hun sad taus og indesluttet; først da Toget bruste gjennem en stor Skov, hvor de ranke Stammer, stod Side om Side og det sidste gulbrune Lov faldt som en Regn til Jorden, bøjede hun sig fremad med Undren — hun kunde ikke se forfroblede Pile og lave Graner og havde aldrig seet en virkelig Stov.

Lidt efter lidt trængte dog alt det nye sig ligesom med Magt ind paa hende og rev hende ud af Slovheden.

[Dortsi.]

Enken.

Skisse af Linch.

Det var Aarsdagen efter hendes Bryllup, — netop en saadan Dag med Solskin og klar Himmel.

Hun sad paa Verandaen udenfor sine Forældres Landsted, der var omgivet af lyslovede Birke, duftende Syrener og blinkende Guldregn.

Jorden laa blank med klar, gulrod Tone indover imod Byen, hvor den brod i graat, og ind mellem alle Smaaverne, — der tog Vandet den gronne Farve.

Frisht, varm Sommerluft strømmede hende imøde; Smaafuglene kvidrede i Trætoppene rundt omkring;

Men hun sad der sortklaedt og bleg, med Taarer i de store, mørkeblaas Øine og levede op igjen mangt et Minder fra forrige Sommer. Af, Minder var jo blot alting nu, — — Minder, der aldrig kunde forøges med nye, thi Kjæden var brudt. Midt i alle Haab — hele den Fremtid de havde bygget op sammen — var han pludselig revet bort.

Hun var allerede Enke.

Hvor lidet hun dog igrunden havde tænkt paa Livets Alvor den Dag, da hun omringet af tolv hvidklaedte Brudepiger kælede for Altersoden ved Siden af ham. Præsten talte nok om hvormeget der kunde møde dem paa Veien gjennem Livet, at de ikke blot maatte tænke paa Glæde, men ogsaa være villige til at høje sig under Guds Billie, om det behagde ham at jende Skuffelser og Savn.

Men af, hun var jo endnu saa ung — hun havde dengang netop fyldt sit nittende Åar.

Brylluppet stod i et større Hotel.

Bed Bordet blev der holdt Taler, affjunget en Sang, som var skrevet for Anledningen, og oploeft en Mængde Lykønsningstelegrammer fra fraværende Slægtninge og Venner.

Den følgende Dag gik det unge Par ombord i et Dampskib for at rejse til Hamburg. Han var Kaptein ombord paa sin Faders Skib, som laa derborte for at lastes, — hun skulle følge ham over og op holde sig der, til Skibet var sejlsærtigt.

Forældre, Svigerforældre og endel Slægtninge og Venner fulgte dem ombord.

Dampskibsklokkens ringede tredie Gang, Propellen gjorde nogle Prøveslag, og hele deres Folge strømmede island. Saa blev Landgangen taget ind og Fortøjningen fastet. Hun følte, det rislede koldt igjennem hende, da Dampskibet begyndte at fjerne sig fra Bryggen, og hun hørte Lyden af Smaabsnerne, som plaskede mod Skibsiden.

De stod der Side om Side paa Dækket og visede med Lommetørklæderne.

Søen laa blaakruset udover; paa Bryggen stod Slægtninge og Venner stille igjen og saa efter dem med fugtige Øyne.

Han stod en Stund bleg og taus og saa tilbage til Bryggen; hun mærkede noget fugtigt i hans Blif.

"Det er tungt at sige Farvel, synes Du ikke?" spurgte hun.

"Det bliver vel endnu tungere," sagde han og trak et dybt Suk.

"Naar bliver det tungere da, mener Du?"

"Ja, Du fortæller mig nof, lille Skjelm," sagde han og klappede hende paa Kinden.

Opholdet i Hamburg varede en hel Maaned. Hendes Svigerfader, som var Reder, havde været misfornøjet vedmed og skulle nof ogsaa engang have det, at det maatte være, fordi han havde saa ondt

for at forlade sin unge Hustru, at det varede saa længe, førend Skibet blev færdigt; men det var ikke sandt, hendes Mand havde nof gjort alt, hvad han kunde.

Men for hende var det en meget hyggelig Tur; en Tur, som hun aldrig kunde glemme. Hun boede hele Tiden i et større Hotel, havde mange Kjøreture og Spadeferture for at besøge Byen og dens Omegn, og alt hvad Hamburg har at frembyde af Seværdigheder kunde hun fortælle om.

Men saa en Morgen laa Skibet færdigt til at sætte Ankter. Binden var gunstig, og Solstraalerne spillede paa de hvide Sejl. Og Afsfeden kom, den, han havde ment blev den tungeste; men de skiltes i Haab om at sees igjen til næste Høst, da Skibet skulle hjem til Norge.

Samme Dag gik hun ombord i et Dampskib og rejste alene hjem.

Udpaas Vinteren fik hun Brev fra sin Mand fra Santos. Rejsen var gaaet lykkelig og vel, han havde haft smukt Vejr hele Tiden, og alt stod godt til; han løngtes blot efter den Tid, da han skulle komme tilbage og tilbringe Vinteren hjemme hos Siden af den fornemme Mandes lille Pige.

Nogle Dage senere, da hun en Formiddag stod færdig til at gaa ud i Byen, kom Menighedens Præst, i Folge med hendes Fader til hende paa Bistit. Det faldt hende ikke ind at blive noget forundret derover, hun kunde ham jo saa godt, det var ham, som baade havde konfirmeret og viet hende, han var ofte Gjæst i hendes Forældres Hus og havde ogsaa engang for besøgt hende i hendes nye Hjem. Men hendes Fader var saa bleg og taus, og Præsten var mere alvorlig og højtidelig end nogensinde før. Han begyndte straks at tale om Livets Flygtighed og om Guds Kjærlighed.

Hun forstod, at der maatte være hændt noget og tænkte først paa sin Moder.

Men saa sagde Præsten, at han havde paataget sig det alvorsfulde Hverv at meddele hende Efterretningen om hendes Mandes pludselige Bortgang. Han var død af den gule Feber i Santos. Der var kommet Telegram til hendes Svigerfader nogle Dage før, hele Familien vidste det, og de kunde nu ikke længere holde det skjult for hende.

Hun blev et Øjeblik staende ved Bordet med et blegt, forstenet Udtryk i Ansigtet og stirrede paa Præsten. Men saa brod Taarerne frem og flod i Strømme nedover hendes Kinder; hun fastede sig ned paa sofaen for at græde sin Sorg, sit Savn, sin Længsel ud.

Samme Aften flyttede hun hjem til sine Forældre. Hendes komfortabelst udstyrede Lejlighed — dette Hjem, hvor hun saa glad havde ordnet og pyntet og følt — det havde for hende ikke længere nogen Bethydning; nu var Haabet slukt og Forhaabningerne tilintetgjorte.

Og nu et Åar efter sad hun der alene og tænkte paa de svundne Dage. Hun tænkte paa sin Glæde, hun tænkte paa sin Sorg, og hun tænkte paa en Grav der langt, langt borte. En Grav hvorpaas ingen Blomst blev plantet og ingen Krans blev lagt. Maaske nogle Bildblomster skjod op af den torre Jord for atter at visne hen i Solskinnet, og maaske Tommermanden ombord havde slaaet sammen et simpelt Træfors og malet hans Navn paa med ujevne Bogstaver. Men Graven gjemmer jo blot Støvet. Hendes Tanke steg højere og drog hendes Længsel ud, hvor hans Sjæl færdedes. Han maatte være lykkelig, det havde hans Moder sagt, at hun ikke twivlede paa, fordi hun havde bedet haamangen Bøn for ham.

Og Gud hører altid en Moders Bønner.

Fra Jernbanekupéen.

Ten 3de Klasjes Kupé sad en fint klædt Herre med sin lille syvårige Datter. Ved en Station blev dette Biblium forsøgt med en simpel Haandværker, hvis Dragt, om end ikke pyaltet, dog var Præget af Tastigdom.

Efterat Toget havde sat sig i Bevægelse igjen, søgte Forretningsmanden — den fornemme Herre — hvis Ansigt havde et Udtryk af Godmodighed, at indledte en Samtale med den fattige Haandværksmand

og spurgte ham derfor om, hvor han agtede sig hen.

Denne var straks meddelsom og fortalte Herren, at han skulle til Byen for at betale en forfalde Doktorregning, eller rettere sagt for at bede Lægen om Henstand med Betalingen. "Gud har hjulpet mig over Sygdommen og vil ogsaa hjælpe mig med at faa Lægen betalt, om det end ikke ser ud til at blive idag," sluttede Manden fortæstningsfuldt.

Efter det haanlige Udtryk, den fremmede Herres Ansigt antog, funde man slutte, at saadan Død stirrede i hans Øren, og lidt spydigt bemerkede han, at man skulle selv fåmpe sig frem her i Verden, arbejde sig op, som han havde gjort; det nyttede ikke stort at vente Hjælp fra den Rant, den anden talte om.

"Ja, saa meget er da vist, at den, der sætter sin Lid til Vorherre, aldrig bliver sluppet, det har jeg erfaret mange Gange," hærede Haandværksmanden med Eftertryk.

Nu gik Samtalen istaa, og Forretningsmanden lagde sig magelig henad den ene Benk i Kupéen, medens den lille Pige stod paa den anden Benk ved det aabne vindue, betrægtende Huse og Marker, som Toget brusede forbi, og den simple Mand sad ved Siden af den fornemme Mandes lille Pige.

Bed et pludseligt Windstod sloj Hatten af denne, og i sin Æver for at gribe den, bøjede hun sig ud af vinduet og — fit Overbalance. Lynsnart greb den simple Medtressende Pigen i Skjolen i samme Øjeblik, som det saa ud til, at hun skulle styrte ud af Toget. Han trak hende tilbage og forhindrede derved den truende Fare.

Under det stete var Pigens Fader sprungen op; bleg som et Lig trykkede han den frelse Datter i sin Havn, og først længe efter kunde han fatte sig og tække Redningsmanden.

"De har frelst min Datters Liv; modtag min inderlige Tak og som en lidens Baafjønnelse hemme Seddel, som De nok kan trænge til," sagde han i bevoget og trykkede Manden en Hundredkroneseddel i Haanden.

"Jeg har kun gjort min ringe Pligt, men takker Gud og Dem for den kjærlomme Gave," svirede denne, "og", vedblev han, "jeg har bedt til Vorherre om de ti Kroner, jeg sylder Lægen, og nu sender han mig det tifoldige. Tro De nu ikke paa Sandheden af det, jeg sagde før."

Med Overbevisningens Barme tolkede den Fremmede sin nyvalte Tro, og da Toget nu standsedde ved Kjøbstaden, stilles de som Venner i Herren — den ene styrket i sin i Forvejen faste Hengivelsel til den almægtige Gud, den anden med den netop valgte Glæde over, at Himmelens og Jordens Herre havde fundet Vej til hans Hjerte.

Frihedssukket.

Under Forgjængelighedens Lov

Har Slægt efter Slægterne levet:

Alt, hvad som fødtes, blev Dødens Rov,
I Tiderne staar det skrevet:

Saa længe vor Slægt har været til,

Ad aabne og skjulte Veje

Har Døden drevet sit mørke Spil,

Og alle bleve dens Eje —

Al Verdens Ungdom og Kraft i Muld

Er sunket for Dødens Svøbe,

Ej Magt, ej Kløgt eller dyre Guld

Har kunnet Døden afkjøbe.

Saaledes var og saaledes er

Menneskers afgjorte Skjæbne,

Den, som vi alle for os ser

Og ved, vi kan ej afvæbne, —

Det, som er kjært, og det, som er bedst,

Snarest os Døden berører;

I Nord og Syd som i Øst og Vest

Sit grumme Hærværk den øver;

Overalt den jo lurer paa Vagt,
Sikker sit Bytte at fange —
Dødens Vinge sin Skygge har lagt
Ud over Livsdage lange,

Dette det er, som gjør Livet trængt,
Hviler med Tyngsel paa Sinde:
Om vi end lever aldrig saa langt,
Skal sidste Stund dog oprinde.
I Dødens Skygge vi vandre her,
Den dølgér Lyset det klare,
Vi vide os stedse Graven nær
Og skjælver for denne Fare —
Thi i vor Sjæl er nedlagt en Trang
Til evig Væren og Leven,
Og alt det Svindendes dunkle Gang
Os fylder med Gru og Bæven.

Vi bære alle det samme Savn,
Den samme higende Længsel
Efter at finde en Frelsens Havn
Med Frihed for Død og Trængsel —
Og derfor søger vi alle frem
Igennem Taager og Mørke,
Vi søger et Glimt fra Lysets Hjem,
En Kilde midt i vor Tørke;
Vi drages stærkt af en indre Røst,
Der taler om noget, som varer —
Og Lyset skimte vi til vor Trøst,
Hvor Aanden sigaabener.

Thi Lys er i den evige Aand,
Som var, som er og vil blive,
Som styrer alting med mægtig Haand
Og vækker af Død tillive —
Den Aand, som er Sandhed, Liv og Lys,
En Kraftens Kilde i alle,
Kan ogsaa besejre Dødens Gys
Og Dødens Herre sig kalde.
Og vi, som er skabte ved hans Bud,
Har i os et evigt Minde —
En Guddomsgnist, som fra ham gik ud,
Og endnu brænder derinde.

Den evige Aand, hvis Slægt vi er
Paa Jord, skjønt i Vilkaar ringe,
Vil drage os til sig mere nær
Og Gnisten i Lue bringe,
At netop her, i skiftende Aar,
I Støvets og Trængselens Lande,
Vi vokse skal frem til Aandens Vaar
Ved Evigheds gyldne Strande —
Se derfor fik vi den higende Sans,
Det aabne Øre og Øje
For alt, hvad der bærer Gjenskins Glands
Af Straalerne i det Høje.

A. B.

Chicago og Udstillingen der.

Udstillingen i Paris for 3 Aar siden var ogsaa storartet; men i Paris indtog Udstillingen 173 Acres Land, medens man i Chicago raader over et Hovedterrain af 586 Acres (den saakaldte "Jackson-Park") og desuden over den 370 Acres store Washington-Park og det begge Pladsen forbundende 80 Acres omfattende Jordstykke "Midway-Plaisance". I Paris var 55 Acres bebygget; i Chicago indtager alene Hovedbygningerne et Areal af 150 Acres. Paris hed Verden en stor Udstilling — Amerika har straks bygget en hel By. Man besøger egentlig ikke Verdensudstillingen i Chicago, man besøger — som Amerikanerne siger — "World's Columbian Exposition", man besøger en Art Eventyrby, som den moderne Civilisation har virkelig gjort, og som omfatter baade Fortid og Fremtid, saa man snart føler sig hensat i den europæiske Middelalder og snart efter træffer det tyvende Aarhundredes underligste Bejviser.

At denne By er rejst i Amerika synes næsten som en genial Bits af hin hemmelighedsfulde Land, som man lærer at hænde, naar man fordyber sig i Bøger, i hvilke den menneskelige Kultur er optegnet. Denne Land har oftere gjort saadanne Bitser; men Columbus-Udstillingen er en af de bedste. Og det er heller ikke ilde, at denne Udstilling netop finder Sted i Amerika. Intetsteds har den typiske Amerikanisme udviklet sig saa kraftigt som i "Westens Hovedstad". Allerede Byen selv med dens eksemplelige, unaturlige Bækst, med dens Bygningsmaade, dens Indretninger og dens Forretningsliv er et Bevis herfor. Paa den Plads, Chicago idag indtager, stod for 60 Aar siden kun et Dufin Rybryggeres Hytter, og i 1837 blev denne Koloni indkorporeret som By med 4170 Indbyggere. Nu har Chicago 1 098 576 Indbyggere, der bor paa et Areal af 182 Kvadratmile. En By, som i Indbyggerantal, Storartethed og Skønhed kan maale sig med de europæiske Hovedstæder. Intetsteds bygger man Huse af en saa frugtelig Højde som i Chicago, og selv i New-York finder man ikke større Liv og Færdsel end i den yngre og mindre Søsterby ved Michigan-Søen. Chicago har de Forenede Staters betydeligste Havn og er det mest storartede Fernbane-Centrum i Verden. I Byens Gader er der et Virvar af Kjøretøjer af alle Slags, af elektriske og andre Baner, saa man har vanskeligt for at finde sig tilrette. En stadig Raßen, Rullen, Biben, Skrigen og Torden, sorte, kulsvangre Dampskyer, der stiger op fra de utallige Fabrikker for derpaa at sætte sig ned over Reklamefilternes pralende Guldbogstaver, Paladser, hvis Værd man neppe formaar at skatte, og fattige Træhytter, der skjuler den grusuldeste Elendighed. Og derimod en aandeløs Jagten af Mennesker, en rastlös Færdsel, Livet delt mellem Binding og Sindsnydelse, Kampen for Tilværelsen i dens mest tilbagestødende Form med Dollaren som den eneste Guddom.

Men nu ud i Jackson-Park! Da jeg besøgte den sidste Gang for næsten 3 Aar siden, var den endnu et Vilnis. En smuk Eng, befolkset med Ege- og Ahorntræer, mellem hvilke det unge Chicago spæderede, saa Sumpland og bag dette Michigan-Søens blaa Flade, der i det Fjerne fortonede sig som Havet. Nu er dette 600 Acres omfattende Terrain forvandlet til et moderne Venetian. Sumplandet er kanaliseret, og for at gjøre Billedet fuldstændigt gynge Tartsøer bygget som venetianske Gondoler paa Lagunens Bølger. Man ser langstrakte kolosiale Bygninger af en hidtil ukjendt Størrelse. En 300 Meter lang Molo (se Billedet af Udstillingen i Fugleperspektiv) fører ud i Søen og bærer i et Eventyrslots zirklige Form et storartet Kasino. Der, hvor Moloen begynder, ser man det "store Bassin" med Frihedens Kolossal-Statue (af St. Gaudens) afsluttet mod Søen ved en med 48 Søjler (symboliserende de enkelte Stater og Territorier) smykket Kolonnade. Tilhøje befinner sig "Paladiet for Industrien og frie Kunster", Udstillingens største Bygning. Den har en Længde af 1687 og en Bredde af 787 Fod, og Taget hæver sig til en Højde af 245½ Fod. For tilnærmedevis at anfæliggjøre denne kolosiale Bygnings Størrelse skal jeg oplyse om, at den er 3 Gange saa stor som Peterskirken i Rom og mere end 20 Gange saa stor som Kolner Dom. Denne Kjæmpebygning er forsynet med 32 000 elektriske Lampes, og under Galerierne befinner sig 16 store Kaféer og 76 Spisesale.

Tilvenstre for Bassinet ser man paa Billedet Landbrugsudstillingens Hal og bag den Udstillingens næstørste Bygning, Maskinhallen, der er 850 Fod Lang og 500 Fod bred. Mellem Maskinhallen og Industripalæset, i Bassinets Baggrund, befinder sig dækket af en veldig Kuppel Udstillingsbygningernes Perle, Administrationsbygningen, mindre imponerende ved sin Størrelse end ved arkitektonisk Bygningsmaade og sit rige kunstneriske Udstyr.

Denne 4 Bygninger danner Midtpunktet i det hele, og rundt om dem er, omringet af smukke Parke og omflydt af Kanalens Vand, grupperet ca 50 Palæer. Her hæver sig i den ioniske Stils øde former de sjælle Kunstens Palads; højt omkrandset af gamle Ege Kjændernes Bygning, opført af en Dame, og saa stanser vi forbauset foran en 1000 Fod lang Blomsterterraße, bag hvilken Havebrug-Udstillingen hæver sig med sine Glaskupler og Tage. Efterat vi endnu har taget i Øjesyn talrige mindre Bygninger, staar vi endelig foran et hjælpmæssigt Krigsstib — der imidlertid ikke er noget Krigsstib. Vi har fun en Imitation foran os, og naar vi beträder Bygningen, der er rejst paa øle i Michigan-Søen, befinder vi os i Marinens Departement, en af Udstillingens interessanteste Afdelinger. Noget endnu mere interessant skjuler visstnok den langstrakte, med høje, graziose Taarne smykkede og som i Elsenben udsaaerne Bygning, som vi nu se, Elektrikernes Hal, i hvilken — særlig af Edison — bliver fremvist allelags nye Verdensundere.

Bandler vi nu opad Midway-Plaisance til Washington Park, saa finder vi alle Nationers Bazarer. Maleriske Kiosker veksler med imponerende Borge, hederiske Templer, gjæstevenlige Posadas, Theatre og Restaurationslokaler af enhver Art. Her ser vi en Gade fra Kairo med Kaféer og Butikker, Gældrivere og Danserinder, der en japanisk Landsby med allelags intime Scenerier. Kina fremviser sine Severdigheder, og Indien, Tyrkiet og Persien har opstillet hele Gader. Vi finder den tydke Middelalder i hemmelighedsfulde Gavlbrygninger og Londonier Towers trieste Murmasser, vi ser Indianere og Malayere i deres Hjem og Mongoler, Negre og Hvide fra alle Lande. Et uhøre Orbus pictus, i hvilket den aldrig hvilende Menneskeand har forenet næsten alt, hvad Jordkloden frembringer af karakteristiske Fremtonninger.

Et "Udstilling" er det; men man kan næppe sammenligne den med, hvad vi før har forestaaet ved en Udstilling. Det er et Feeri, et Eventyr, som man aldrig har set Mage til. Fremførelsen af Kunstens og Industriens Frembringelser er rykket i Baggrunden for et Verdensbillede, som ingen Digter eller Theaterdirektør mere kan konkurrere med. Og saaledes vil Chicago-Udstillingen byde de tænkende Mennesker, som iagttager og tyder Tidens karakteristiske Frembringelser et ligefaa rigt Stof, som den bliver Mængdens Nytelighedsbygning og Skuelyst. Hvad Industri og Handel, Videnskab og Kunst desuden fa i profitere, derom faar Fagfolk domme.

Af "Illustreret Familieblad", som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forskud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndels; men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsgede af Forskudsbetaling og adresseres til

"Illustreret Familieblad."

Decorah, Iowa.

Indhold.

Solveig. Af Annette Ihle. [Forts.] — Hold Dig vaagen! Digt. — Skitgaarden. Af "p". [Forts.] — Enter. Stise af Linch. — Fra Fernbanekopen. — Frihedsstøt. Digt af A. B. — Dierjagt. [Billeder.] — Fra Chicagos Udstillingen. [Med 4 Billeder.]